

Lluís Cabrera (Arbuniel, Jaén, 1954) és el president de l'associació Altres Andalusos i de la Fundació Taller de Músics. Com a bon coneixedor de les realitats andalusa i catalana, dóna el seu punt de vista sobre el pes d'Andalusia en el govern de l'estat i en el debat de la reforma del finançament autonòmic.

Creieu que en aquest moment hi ha una veritable confrontació entre Andalusia i Catalunya pel finançament, o que només és una maniobra de pressió del president de la Junta andalusa, Manuel Chaves?

—Més que confrontació entre territoris, aquesta qüestió té certs aspectes de lluita de poder dins el PSOE. Cal tenir en compte que la persona més influent dins aquest partit, després del president Rodríguez Zapatero, és Manuel Chaves. El PSOE, amb una estructura centralitzada, jacobina, i amb una idea de com ha de ser Espanya, considera que el PSC està sota el seu domini.

En vista d'això, no sé si la posició de Montilla, quan diu que Catalunya és una nació que necessita tenir una relació bilateral amb Espanya, és una tàctica o una posició clara. Montilla sap molt bé que si no dóna aquesta imatge i defensa els interessos majoritaris dels catalans, això li passarà factura. Per tant, crec que aquesta confrontació entre Andalusia i Catalunya és una qüestió interna del PSOE, partidista, més que res.

—El pes d'Andalusia hi té cap influència, en les decisions del govern de Catalunya? És a dir, allò que pugui dir o fer Chaves preocupa Montilla?

—Sí que el preocupa, sobretot per l'existència de tota aquesta història que s'ha creat de la *novena província andalusa*; fins i tot des del mateix aparell del PSC. La Junta d'Andalusia ha potenciat que a Catalunya hi hagi una *delegación de las comunidades andaluzas de Catalunya, Valencia y Baleares*, cosa que implica el reconeixement d'unes comunitats segregades. Enguany, a la Fira d'Abril a Catalunya va venir Rosario Torres, la consellera de Cultura del govern andalús, i va dir ben clar que Catalunya és la novena província andalusa. Quan tot això existeix i es visualitza en forma de *fiesta dels andalusos* a Catalunya, el president Montilla

deu pensar que aquí hi pot tenir un problema; que la gent que se senti més andalusa que no pas catalana en algun moment es pugui rebel·lar.

—Hi ha grups de pressió importants a Catalunya, que pensin més en Andalusia que en Catalunya, que puguin influir sobre el govern o sobre el PSC?

—La FECAC [Federació d'Entitats Culturals Andalusos a Catalunya] n'és el principal. Però aquests no actuen en benefici d'Andalusia, sinó en benefici propi, per als seus negocis. És un *lobby* format per empresaris catalans d'origen andalús que busquen el favoritisme de la classe política. Aquesta gent té influència dins el PSC, com ho demostra el fet que tres membres de la junta directiva de la FECAC formen part també de l'anomenat Colectivo Crisol, que dirigeix Josep Maria Sala, el secretari de Formació del PSC. Per tant, és claríssim que hi ha un lligam. Així i tot, crec que el que pretenen és només fer por, perquè em sembla que no mobilitzarien ningú. És més una pressió de *lobby*, això que fan. El problema és que actituds com aquesta podrien portar a la confrontació. Deixant de banda debats de si la gent parla català o no, la confrontació portaria greus problemes de convivència que afectarien principalment els més desfavorits.

—Fa uns quants anys, Andalusia va tenir presència al Parlament català a través del Partit Andalusista. Què en queda, avui dia?

—En queden les cendres, que són la FECAC. Tot això crema encara en somort. L'any 1998 van tenir un paper important contra de la llei de normalització lingüística impulsada pel conseller Pujals. Però és difícil que es reproduïxin coses semblants com el Partit Andalusista, fins i tot que hi hagi una federació del PSOE a Catalunya separada del PSC. Si José Bono hagués aconseguit la direcció del partit potser sí que hi hauria hagut aquest perill. Una federació separada dividiria més l'esquerra a Catalunya i crearia una fractura política, una fractura que ja es veuria si després podria esdevenir social.

—Quins beneficis n'ha obtingut, Andalusia, de l'actual model de finançament de l'estat?

—Andalusia ha sabut jugar bé la qüestió de la sagnia migratòria, afavorida pel caciquisme de l'època del franquisme. Evidentment, un dels punts forts, no l'únic, ha estat el pla d'ocupació rural, considerat com una eina de solidaritat, però que, en realitat, crec que ha estat una eina de sostenibilitat, pensada perquè els pobles rurals petits i mitjans no desapareguessin. Aquest pla no ha estat important econòmicament, perquè no mou una quantitat gaire grossa de diners, però ha estat la manera com des de la transició el PSOE ha pogut crear un clientelisme i un vot captiu extraordinari. Aquest pla depèn de la Junta d'Andalusia, però l'executen els ajuntaments i, per això, és molt significatiu de veure com a la majoria dels pobles rurals mana el PSOE, i per això pot manar també a les vuit diputacions i al govern.

—El fet que González i Guerra fossin andalusos ha implicat un benefici per a Andalusia que altrament no hauria obtingut?

—El pla d'autovies va ser dissenyat gràcies a ells, però és una cosa que calia fer. Ara bé, també penso que calia fer-la a Catalunya. Aquest pla va ser la clau, perquè van aconseguir de comunicar tot Andalusia, i ho van fer amb diners públics. En realitat, tot són autopistes sense pagar. Penso, però, que culturalment González i Guerra no van ser capaços de potenciar una eina molt universal: el flamenc. Van potenciar-ne la part més folklòrica, el de les *sevillanas*, com ja havia fet el franquisme.

—Com interpreteu que el tren de gran velocitat arribés el 1992 a Sevilla i en canvi hagi trigat fins al 2008 a arribar a Barcelona?

—Això s'explica per la influència de totes les agrupacions socialistes a Andalusia, tant a les èpoques en què a l'estat ha manat el PSOE, com quan hi ha manat el PP.

—Quin pes té Andalusia avui dia a Madrid?

—Evidentment, primer de tot, el nombre de vots. Andalusia és la comunitat que més vots aporta al PSOE. El PSC també n'hi aporta molts, però mai no ha tingut la influència que tenen els socialistes andalusos en el PSOE. És curiós de veure com la reforma de l'estatut andalús va ser aprovada sense cap pro-

blema pel PSOE i pel PP tot i tractar-se d'una còpia del català.

—En quins termes s'hauria d'establir una quota de solidaritat que fos beneficiosa tant per a Andalusia com per a Catalunya, en el futur finançament?

—Segons el nombre de pobres, i no pas de tots els habitants. A més, tot i que el pla d'ocupació rural no és gaire important quantitativament, s'hi haurien d'establir mecanismes de control, perquè és penós de veure com es reparteix. Els més necessitats no hi tenen accés; en canvi, la gent que se sap moure més, sobretot dins la UGT i el PSOE, són els qui obtenen més ingressos. Això s'hauria de controlar més. La solidaritat, però, és molt mal entesa. He llegit articles d'experts al suplement d'Andalusia del diari *El País* que diuen que Catalunya ha prosperat gràcies als andalusos i que per això cal que hi hagi solidaritat. Si és així, doncs, a qui caldria retornar els diners és als andalusos que vivim a Catalunya. Però passa que sembla com si a Catalunya tothom fos ric, i això és fals. A Catalunya, segons indiquen alguns estudis, hi ha un milió de pobres. El nivell general de desequilibri econòmic és molt més alt a Catalunya que no pas a Andalusia; és a dir, a Andalusia no hi ha tants pobres com a Catalunya.

—Sou partidari de les relacions bilaterals entre Catalunya i el govern de l'estat, o creieu que això podria perjudicar unes altres comunitats, com Andalusia?

—És claríssim que hi ha d'haver una relació bilateral entre l'estat i la Generalitat. Ho diu l'Estatut, que és una llei de rang estatal i s'ha de complir. Aquesta relació no perjudicarà en absolut les altres comunitats. Encara més, penso que el que han de fer les comunitats menys emprenedores és començar a potenciar els empresaris. Una comunitat subvencionada tota la vida és una cosa molt penosa. Si jo visqués a Andalusia demanaria —com ha fet, per exemple, l'ex-ministre de Treball Manuel Pimentel— que es deixés de donar tants subsidis a Andalusia, perquè Andalusia té prou riquesa per a dur endavant moltes iniciatives.

Xevi Camprubí